

становища.

Література

1. Нова надія: що буде з валютними кредитами в Україні [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://korupciya.com/nova-nadiya-shho-bude-z-valyutnimi-kreditami-v-ukraini-2/>
2. Проект Закону України від 22.12.2014 № 1558 «Про захист прав споживачів фінансових послуг від наслідків девальвації гривні» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=53050
3. Проект Закону України від 23.12.2014 № 1558-1 «Про реструктуризацію зобов'язань за кредитами в іноземній валюті» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=53099
4. Проект постанови Верховної Ради України від 03.07.2015 № 1558-1П2 «Про скасування рішення Верховної Ради України від 2 липня 2015 року про прийняття в третьому читанні та в цілому як закону проекту Закону про реструктуризацію зобов'язань за кредитами в іноземній валюті» [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://w1.c1.rada.gov.ua/pls/zweb2/webproc4_1?pf3511=55856

УДК 349.3

Кайтанський О. С., к.ю.н.,
Національний університет «Одеська юридична академія»,
м. Одеса, Україна

АКТУАЛЬНІ ПИТАННЯ КОДИФІКАЦІЇ ЗАКОНОДАВСТВА У СФЕРІ СОЦІАЛЬНОГО ЗАХИСТУ МОЛОДІ В УКРАЇНІ

За період незалежності в Україні сформовано законодавчу базу з питань соціального становлення та розвитку молоді, утворено центральні і місцеві органи виконавчої влади, які забезпечують формування та реалізацію державної молодіжної політики, створено мережу установ і закладів для молоді, розроблено та забезпечено виконання державних і регіональних молодіжних програм, запроваджено механізм підтримки молодіжного руху та різних категорій молоді тощо. Водночас проблемами у реалізації молодіжної політики залишаються: недосконалість правового регулювання; низький рівень наукового обґрунтування процесу реалізації державної молодіжної політики; низький рівень взаємодії центральних і місцевих органів виконавчої влади та громадських об'єднань, які представляють інтереси молоді; нечіткість визначення прав і обов'язків молоді та суб'єктів, які беруть участь у реалізації державної молодіжної політики.

Питанням вдосконалення чинного законодавства з питань соціального

захисту молоді присвячені праці: Є. О. Голованова, В. В. Жернакова, К. Ю. Мельника, П. Д. Пилипенка, О. М. Потопахіної, С. М. Прилипка, І. М. Сироти, В. С. Тарасенко, Н. М. Хуторян, Г. І. Чанишевої, Ю. М. Щотової, О. М. Ярошенка та ін. Праці зазначених вчених не втратили наукової цінності, однак сформульовані в них висновки та пропозиції потребують переосмислення та нових теоретичних підходів.

Сучасне законодавство у сфері молодіжної політики є досить чисельним. Базовим законодавчим актом у цій сфері є Закон України «Про сприяння соціальному становленню та розвитку молоді в Україні» від 5 лютого 1993 року, який є комплексним і містить норми про працю, підтримку підприємницької ініціативи та діяльності молоді, сприяння підвищенню рівня життя, житлові умови, освіту, охорону здоров'я, культурний та фізичний розвиток молоді, правовий статус молодіжних громадських організацій та гарантії їх діяльності. Проте положення цього закону не в змозі здійснити достатнє правове забезпечення соціального захисту молоді в Україні, що спричинило необхідність прийняття нових нормативних актів.

Крім зазначеного Закону Верховна Рада України прийняла низку законів, які склали певну систему, спрямовану на забезпечення підтримки молодих громадян з боку держави та суспільства, відносини у даній сфері також врегульовано великою кількістю нормативно-правових актів різної юридичної сили. Проте їх розрізненість та розгалуженість ускладнює правозастосування чим знижує рівень правової захищеності молоді та зумовлює необхідність їх систематизації.

Протягом 90-х років активно обговорювалась ідея створення окремого Молодіжного кодексу України, пропонувалося включити до нього всі правові норми щодо молодих громадян. У Рекомендаціях парламентських слухань про становище молоді в Україні «Соціальне становлення молоді як один із головних чинників підвищення добробуту народу», схвалених Постановою Верховної Ради України від 13 липня 2000 року № 1873-III, учасниками парламентських слухань було внесено пропозицію Верховній Раді України здійснити аналіз законодавства з питань молодіжної політики та розглянути питання уніфікації відповідних нормативно-правових актів в єдиний Молодіжний кодекс.

Проте дана ідея викликала велику кількість суперечностей та була залишена без реалізації. Держава була не готова до такого рішучого кроку, та й молодіжне законодавство не було достатньо розвиненим для такої масштабної кодифікації. На сьогоднішній день маючи величезну кількість нормативно-правових актів, які регулюють соціальний захист різноманітних сфер молодіжного життя, варто повернутися до обговорення можливостей створення такого кодексу.

Аналіз законодавчих актів у сфері соціального захисту молоді, а саме: законів України «Про сприяння соціальному становленню та розвитку

молоді в Україні», «Про соціальну роботу з дітьми та молоддю», «Про молодіжні та дитячі громадські організації», «Про зайнятість населення», «Про вищу освіту», «Про загальну середню освіту», «Про соціальні послуги» та ін. дозволив дійти наступних висновків. Зазначені закони нерідко містять декларативні положення, дублюють один одного, суперечать один одному, не визначають багатьох понять, у загальному вигляді формулюють права молоді та обов'язки відповідних органів, що ускладнює їх реалізацію та можливості захисту в разі порушення, не встановлюють механізму контролю за їх додержанням, а також відповідальність за невиконання або неналежне виконання. У зв'язку з цим необхідним є систематизація чинного законодавства у сфері державної молодіжної політики та соціального захисту молоді.

Молодіжний кодекс України може стати базовим актом у сфері державної молодіжної політики та соціального захисту молоді, в якому слід закріпити загальні поняття, терміни, повноваження у сфері соціального захисту молоді органів державної влади та органів місцевого самоврядування, громадських об'єднань, що представляють інтереси молоді, конкретні заходи соціального захисту молоді, норми про контроль за виконанням зазначених заходів, відповідальність за порушення законодавства у цій сфері.

В Україні, як відносно молодій незалежній державі, процес формування законодавства про соціальний захист молоді знаходиться на початкових етапах. Та увага, яку держава приділяє молоді, свідчить про пріоритетність цього напрямку для суспільства. Важливим напрямом подальшого розвитку та реформування може стати кодифікація розрізнених нормативно-правових актів у сфері соціального захисту молоді, яка дозволить забезпечити молодим громадянам доступ до державної допомоги, що поліпшить рівень життя молоді та підвищить довіру до держави.

Література

1. Про сприяння соціальному становленню та розвитку молоді в Україні: Закон України від 5 лютого 1993 р. № 2998-XII // Відомості Верховної Ради України. – 1993. – № 16. – Ст. 167.
2. Про загальну середню освіту: Закон України від 13 травня 1999 р. № 651-XIV // Відомості Верховної Ради України. – 1999. – № 28. – Ст. 210.
3. Про молодіжні та дитячі громадські організації: Закон України від 1 грудня 1998 р. № 281-XIV // Відомості Верховної Ради України. – 1999. – № 1. – Ст. 2.
4. Про соціальну роботу з сім'ями, дітьми та молоддю: Закон України від 21 червня 2001 р. № 2558-III // Відомості Верховної Ради України. – 2001. – № 42. – Ст. 213.
5. Про соціальні послуги: Закон України від 19 червня 2003 р. № 966-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 45. – Ст. 358.

6. Про зайнятість населення: Закон України від 5 липня 2012 р. № 5067-VI // Офіційний вісник України. – 2012. – № 63. – Ст. 2565.

7. Про вищу освіту: Закон України від 1 липня 2014 р. № 1556-VII // Відомості Верховної Ради України. – 2014. – № 37-38. – Ст. 2004.

8. Про Рекомендації парламентських слухань про становище молоді в Україні «Соціальне становлення молоді як один із головних чинників підвищення добробуту народу»: Постанова Верховної Ради України від 13 липня 2000 р. № 1873-III // Офіційний вісник України. – 2000. – № 30. – Ст. 1250.

УДК 347.77

Капітаненко Н. П., к.ю.н., доцент,
Запорізька державна інженерна академія, м. Запоріжжя, Україна

ЗАКОНОДАВСТВО УКРАЇНИ ПРО КОМЕРЦІЙНУ ТАЄМНИЦЮ: ШЛЯХИ ВДОСКОНАЛЕННЯ

В умовах розвитку інформаційних відносин, постійного розширення можливостей використання інформаційного простору мережі Інтернет, розвитку конкурентоспроможної господарської діяльності як ніколи гостро постає проблема захисту комерційно цінної інформації про виробництво, технологію, управління, фінансову та іншу діяльність суб'єкта господарювання. За таких умов комерційна таємниця як об'єкт інтелектуальної власності і спосіб захисту результатів інтелектуальної діяльності набуває надзвичайно важливого значення.

Інституалізація комерційної таємниці як об'єкта інтелектуальної власності пов'язана з трансформаційними процесами як в економічній сфері українського суспільства, так і в правовій, зокрема, щодо регулювання інтелектуальної власності.

Аналіз правових джерел надає можливість стверджувати, що поява правової категорії «комерційна таємниця» в українському законодавстві пов'язана з питанням правового регулювання підприємницької діяльності на початку 1990-х рр. Закон СРСР «Про підприємства в СРСР» від 4 червня 1990 р. передбачав, що під комерційною таємницею розуміються пов'язані з виробництвом, технологічною інформацією, управлінням, фінансами та іншою діяльністю підприємства відомості, що не є державними таємницями, розголошення (передача, витік) яких може завдати шкоди його інтересам (ст. 33) [1].

Надалі Основи цивільного законодавства Союзу РСР та республік від 31 травня 1991 р. в розділі IV «Авторське право» регламентували охорону секретів виробництва, тобто технічну, організаційну або комерційну інформацію (ноу-хау), за умови, що така інформація має дійсну або потенційну комерційну цінність з причин невідомості її третім особам, до